

mening var stillet over for, ikke var spørgsmålet om de foretagne skridt, men om principperne, der lå bag dem. De Forenede Nationers styrke er ikke underkastet den regering, der har anmodet om deres bistand, og kan derfor ikke anvendes i nogen intern konflikt, af hvad art denne end måtte være. Den er ikke underkastet en mand, men en institution. Generalsekretærens holdning må, som udtrykt i artikel 100 i FN-pagten, være uafhængig, upartisk, objektiv eller hvilket tilsvarende udtryk man måtte foretrække at anvende, hvilket kan være en hindring for dem, der arbejder for bestemte politiske mål. Generalsekretæren havde i den foreliggende situation fået sit mandat af sikkerhedsrådet, der ligeledes havde godkendt hans rapport vedrørende de linjer, der skulle følges, og senere igen (den 9. august) havde bekræftet den bemyndigelse, han havde fået tillagt. Senest for en uge siden havde plenarforsamlingen anmodet ham om energisk at fortsætte sine bestræbelser, og han havde derfor til hensigt, så længe intet positivt direktiv blev givet ham, fortsat at følge sin egen overbevisning, ledet af de anførte principper.

Blandt de efterfølgende talere var den argentinske udenrigsminister *Diogenes Taboada*, som bl. a. udtalte, at de små og mellemstore magter burde udøve en modererende indflydelse på stormagterne. De Forenede Nationer var blevet den sidste „appeldomstol“, til hvilken staterne og navnlige stormagterne kunne henvende sig vedrørende deres uoverensstemmelser.

Den økonomiske tilbagestående, hvorunder mere end 200 mill. indbyggere i Latinamerika lever, er hovedårsagen til den manglende politiske stabilitet, som man nu kan iagttage på dette kontinent. Kun industrialisering og en hævning af verdenspriserne på råvarer kunne løse Argentinas økonomiske problemer.

Den canadiske premierminister *John G. Diefenbaker* indledte med at imødegå det russiske forslag om at erstatte generalsekretæren med et tremandsdirektorium, hvilket ville gøre FN til „an instrument of indecision and impotence“.

Han udtalte sin påskønnelse af FN's indsats i Congo og sagde, at en af forsamlingens vigtigste opgaver ville være at sikre tilstrækkelig støtte til FN's anstrengelser for

at genoplive det finansielle og økonomiske liv i Congo, til hvilket Canada var beredt til at yde sin andel. Afrika måtte ikke blive skueplads for en kamp mellem Vest og Øst, men skulle være unddraget direkte indblanding fra stormagterne.

Canada gik ind for fuld nedrustning sikret gennem effektiv kontrol og inspektion og vil være villig til at stille enhver del af Canadas arktiske område til rådighed for international inspektion og kontrol på betingelse af en tilsvarende koncession fra Sovjetunionens side.

Premierminister *Diefenbaker* fremsatte forslag om oprettelse af en, hvad han kaldte „ekspertbank“, hvorfra eksperter inden for områder som lægevidenskab, hygiejne, kommunikation, transport, politi etc. kunne udsendes. Man ville hermed opnå større administrativ stabilitet og ikke være afhængig af rekruttering i hvert enkelt tilfælde. Han udtalte sluttelig, at Canada var tilhænger af hjælp gennem levnedsmiddelforsyning. Han imødeså oprettelsen af en levnedsmiddelbank, hvorved levnedsmidlerne gennem FN blev tilvejebragt af medlemslandene. Det ville hertil være nødvendigt, at der blev oprettet et organ, der tog hensyn til bestående handelsaftaler og afsætningsmuligheder og koordinerede bestående overskudslagre for at fremme en effektiv udnyttelse.

Den cubanske premierminister *Fidel Castro Ruz* gav en detaljeret beskrivelse af Cubas uafhængighedskamp, hvorunder han kritiserede USA's politik i Mellemerika, Frankrigs politik i Algier, FN's indsats i Congo samt Den kinesiske Folkerepubliks manglende repræsentation i FN. Han anbefalede de fra sovjetrussisk side fremsatte forslag om nedrustning og afkolonialisering.

Den forenede arabiske Republiks præsident *Gamel Abdel Nasser* understregede på ny ønsket om, at Den kinesiske Folkerepublik optages som medlem af FN, og omtalte problemerne i Congo og Palæstina, der efter hans mening kun kunne løses ved, at de begåede fejltagelser blev afhjulpet derved, at „normale forhold“ genoprettedes. Med hensyn til Algier støttede præsident *Nasser* det algierske folks selvbestemmelsesret baseret på en af FN kontrolleret folkeafstemning. Præsident *Nasser* sluttede sin omtale